

CRUFTS 2011

<http://www.crufts.org.uk/>

On turhankin kliseisistä aloittaa juttu seuraavalla lauseella, mutta näin se vain on: Cruftsin koiranäyttelyyn pääseminen on monelle koiraharrastajalle unelmien täyttymys, ja osalle intohimoisista harrastajista se vakiintuu lähes jokavuotiseksi tapahtumaksi. Ensimmäisen kerran pääsin Cruftsiin vuonna 1987. Tuolloin se järjestettiin vielä Lontoossa. Sain kunnian edustaa siellä Suomea kansainvälisessä Junior Handler -finaalissa. Tämän jälkeen matkoja Birminghamiin siirrettyyn Cruftsiin on kertynyt lukuisia.

Kasvatan muun muassa irlanninvesispanieleita eli vespoja kennelnimellä CurlyCo. Rotu on maailmanlaajuisestikin erittäin pieni, ja tästä syystä yritän matkustaa ulkomaille koiria katsomaan niin paljon kuin lompakko antaa myöten. Rodun valtamaita ovat USA ja Iso-Britannia. Englannissa syntyy vuosittain 100 – 150 pentua, joten pyrin vähintään parin

vuoden välein käymään Englannissa, esimerkiksi juuri Cruftsissa katsomassa uusia koiria sekä tapaamassa rotumme ihmisiä ympäri maailmaa. Vuosien varrella itse kerättyä tietoa ja kokemuksia ei voi korvata mikään. Tuon esille myös omaa kasvatustyötäni viemällä omia kasvattejani maailmalle. Näin pääsee kasvattajanakin eri tasolle.

Kasvattajalla kannattaa aina olla päällekkäin useita alustavia suunnitelmia, joista voi lähempänä katsoa, mitkä toteutuvat. Tällä kertaa kävi niin, että kevääksi suunniteltua pentuetta ei harmittavasti syntynytkään, mutta näin sain mahdollisuuden lähteä Cruftsin koiranäyttelyyn. Eräs pieni haaveeni on ollut viedä kasvattamiani koiria Cruftsiin jonain vuonna, ja nyt se toteutui.

Kasvateistani matkaan lähtivät kaksi vanhaa konkarimatkaajaa CurlyCo Choco Storm (Coop), joka on yhteisomistuksessa Nina Kujalan kanssa ja CurlyCo Riverdance (Sunny). Nämä molemmat koirat ovat kansainvälisiä valiota ja näin ollen omaavat kilpailuoikeuden Cruftsiin.

Coopille ja Sunnylle olin hakenut ATC-numerot jo vuonna 2009. Silloin kilpailimme Irlannissa EUW:n yhteydessä olleessa irlantilaisten rotujen erikoisnäyttelyssä, joka oli Englannin Kennel Clubin näyttely. Koirien rabiesvasta-ainetestit oli myös otettu vuosia sitten, joten näiden osalta matka oli helppo toteuttaa. Kahden konkarin lisäksi matkaan lähti lupaava 10.1.2010 syntynyt juniori-ikäinen CurlyCo Our North Star (Topias). Topias asuu Vantaalla, ja on yhteisomistuksessa Tanja ja Jaakko Liimataisen kanssa.

Topiaksen halusin esille Cruftsiin muun muassa siksi, että sillä on eurooppalaisittain mielenkiiltainen sukutaulu. Topiaksen isä on amerikkalainen Whistlestops Special Agent, joka on aikuisena muuttanut Australiaan, ja emä on Kanadasta 2006 lainaamani Mystic

Torinin ainoa Euroopassa oleva narttujälkeläinen CurlyCo Charming Choice, joka on myös mukana olleen Coopin sisko.

TOPIAKSEN MATKA CRUFTSIIN 2011

Koska Topias oli syntynyt vasta tammikuussa 2010, oli sen kanssa oltavan tarkkana eri maiden rokotussäännösten kanssa. Olisi ollut ikävää, jos lähtö olisi jäänyt kiinni rokotuspäivistä. Tiukaksi laskemiseksihan homma meni, ja päivämääriä tarkastettiin Tanjan kanssa monta kertaa, jotta varmasti varaisimme rokotukset oikeille päiville.

Ensimmäiset rokotukset (penikkatauti jne.) Topias sai 12 viikon iässä. Ensimmäisen rokotuksen tehoste ja rabiesrokote annettiin 16 viikon iässä. Rabiesvasta-ainetestit saimme ottaa syksyn 2010 alussa, kun testin aika täytti sekä Ruotsin että Englannin määräykset. Sitten jännitimme lähes pari viikkoa nousevatko vasta-aineet, ja ne nousivat! Tämän testin jälkeen koiran tuli odottaa kuusi kuukautta, jotta se saisi matkustaa Englantiin. Topiaksen ensimmäinen mahdollinen päivä päästä Englantiin oli maanantai 7.3., ja me menimme maahan keskiviikkona 9.3. aamukolmelta.

Loppuvuodesta 2010 anoin Topiakselle ATC-numeron, joka pitää anoa ennen koiran ilmoittamista Englannin Kennel Clubin näyttelyyn. Lomakkeen saa tulostettua Kennel Clubin sivuilta (<http://www.the-kennel-club.org.uk/services/>). Tuo lomake ja tarvittavat liitteet (kopiot sukutaulusta, valion arvoista jne.) postitetaan Kennel Clubiin. ATC-numero maksaa 12 puntaa, ja se on helppo maksaa luottokortilla (tiedot lomakkeeseen). Tämä ATC-numero on voimassa koiran koko elämän ajan, ja koira ilmoitetaan Englannissa näyttelyihin aina sillä numerolla.

Topias voitti junioritittelin Helsingin Messukeskuksen näyttelyssä joulukuussa, ja sai näin Cruftsiiin tarvittavan kilpailuoikeuden. Jotta koira voi osallistua Cruftsiiin näyttelyyn, sen tulee olla kansainvälinen valio tai koiran tulee voittaa kilpailuoikeus erikseen nimetyssä näyttelyssä. Nämä näyttelyt ovat listattuna Cruftsiiin sivuilla (Voittaja 2011 - sekä Juniorivoittaja 2011 -tittelin saaneet koirat saavat osallistumisoikeuden vaihtoehtoisesti vuoden 2012 tai 2013 näyttelyyn.)

Kaikki tämä oli tehty Cruftsia silmällä pitäen, vaikka vasta paljon näiden asioiden jälkeen selvisi, että lähtisimme Cruftsiiin. Tämä matka ei olisi toteutunut, jos suunniteltu pentue olisi syntynyt, Topiaksen rabiesvasta-aineet eivät olisi nousseet, se ei olisi voittanut kilpailuoikeutta tai jos se ei olisi kehittynyt tarpeeksi.

Cruftissa koirat kisaavat eri ryhmäjaolla ja hieman eri luokissa kuin FCI:ssa, joten niihin on hyvä tutustua ajoissa ennen ilmoittautumista. Vastuu siitä, että koira on ilmoitettu oikeaan luokkaan, on ilmoittajalla. Myöskään kaikilla roduilla ei ole CC-oikeuksia. Koiran voi ilmoittaa Cruftsiiin sekä perinteisellä paperiversiolla että sähköisesti internetin kautta. Ilmoitin koirat internetin kautta ja maksoin luottokortilla. **Kolmen koiran ilmoittautuminen maksoi alle 80 €!!** Topias ilmoitettiin Junior Special - ja Limit-luokkaan ja Coop ja Sunny avoimeen luokkaan. Erillistä valioluokkaa ei ole. Joissain roduissa on Cruftsissa todella kova taso, mutta ei kaikissa. Englanti on välillä hyvinkin poliittinen maa, ja voitot eivät aina mene kauneimmille koirille.

HYVIN SUUNNITELTU – PUOLIKSI TEHTY

Kun selvisi, että pääsen lähtemään Cruftsiiin, alkoi puhelin laulaa... Soittelin heti Carina Kittille ja Kristina Heinoselle, joiden koirien tiesin olevan lähdössä Cruftsiiin ja kyselin

millaista matkaa he olivat tällä kertaa suunnittelemassa. Koirien lennättäminen Englantiin maksaa todella paljon, joten päätimme viedä koirat autolla parin kuskin kera muiden mennessä lentäen. Matka Englantiin on joka tapauksessa kallis, joten kustannuksia kannattaa ehdottomasti jakaa. Ajomatkasta näyttelyiden kera tulee helposti ainakin viikon pituinen matka. Näin minun lomani aina menevätkin...

Lupauduin lähtemään matkalle kuskiksi, jos toinen kuski olisi "hyvä tyyppi", koska tiesin mitä on edessä! Rekkamiehen tavoin väsyneenä ajetaan yhtä soittoa halki Euroopan. Pitkille matkoille on aina oltava kaksi kuskia, jos jotain sattuu. Kristina lupaili ajoseurakseni Terhi Korhosen, jonka tapasin ensimmäisen kerran tämän matkan yhteydessä. Terhistä sainkin loistavaa seuraa, ja hänen kanssaan oli helppo käydä matkaa läpi. Seuraaviakin matkoja on jo suunniteltu.

Aikaisemmat kokemukset, tietoisuus ajomatkojen pituudesta ja aikatauluista auttavat matkan suunnittelussa ja kustannusten minimoinnissa erittäin paljon. Yritän aina aikatauluttaa ajoreittini huomioiden maiden läpiajoajat ja arvioidut ruuhkat. Kokemus auttaa tässäkin paljon. Vaihdamme tuttujen kanssa paljon kokemuksia matkoista ja kysymme rohkeasti neuvoja sekä vinkkejä.

Nykyään on todella nopeaa pistää matka kasaan, kun melkein kaikki varaukset voi tehdä netissä ja maksaa luottokortilla vahvistusten tultua sähköpostiin. Matkan varauksia tehdessä suurin aika menee vertaillen esim. hintoja tai missä päin hotellit ovat. Perusaikataulu on matkaa varten nopeasti kasassa, mutta usean ihmisen tai koiran lähteissä matkaan on paljon asioita sovittava tapahtuvaksi määrättyinä aikoina. Yksikin ihminen voi helposti hankaloittaa matkaan valmistautumista ja pistää muiden aikatauluja uusiksi. Toivoisin näiden henkilöiden muistavan, että koirien kanssa matkaan lähtevät tekevät matkan eteen paljon muutakin kuin vain ajavat koirat näyttelyyn.

Tammikuussa Turun näyttelyn rotukehien jälkeen kävimme läpi karkeaa matkasuunnitelmaa ja aikataulua matkaan lähtevien kanssa. Iltapäivällä kahvilassa istuikin iso joukko ihmisiä kolmen pöydän ääressä. Teimme työnjakoa ja jaoimme matkan järjestelyyn liittyviä asioita. Ojalan Ilpo ja Kristina varaisivat koko porukalle hotellit. Kävimme Carinan kanssa läpi maahantuontisäännöksiä useamman maan osalta ja tavailimme Suomen tänä vuonna useamman kerran muuttuvia maahantuontisäännöksiä, jotta kaikki tulisi varmasti huomioitua. Laskettuani ajoaikamme varasin netin kautta laivat sekä Eurotunnelin, jota pitkin menimme Kanaalin ali. Birminghamiin menee suoria lentoja, joten sinne lentäminen on kätevää. Seurueemme lentäen paikalle menevät ihmiset saapuisivat perille hieman eri päivinä.

Varauksia tehdessä minulla on tapana laittaa jokainen varaus omaan muovitaskuunsa ja laittaa ne sitten aikajärjestyksessä muovikansioon. Näin paperit pysyvät hyvin järjestyksessä. Päällimmäinen muovitasku siirtyy matkan edetessä aina alimmaiseksi. Perillä laitan muovitaskut ja paperit valmiiksi paluumatkan järjestykseen. Näin varauksia ei tarvitse etsiskellä. Kaikkien koirien passit mahtuvat loistavasti Ikean muovirasiaan, joka mahtuu ajon ajaksi hansikaslokeroon. Sieltä kotelo on tarvittaessa nopeasti otettavissa, ja passit pysyvät siisteinä, eivätkä pyöri pitkin autoa.

Kävin useamman puhelun niin Terhin, Carinan, Kristinan kuin Ilponkin kanssa matkaan liittyen, jotta kaikki tulisi huomioitua. Monia kysymyksiä tuli, ja niitä selvitettiin. Eräs kysymys oli, milloin Suomessa saa laittaa kesärenkaat alle. Englantiin ei nastoilla saa ajaa, joten jouduin vaihtamaan autoon kesärenkaat. Tähän kysymykseen onneksi osasi vastata nopeasti puhelimitse tavoitettu liikkuvassa poliisissa työskentelevä ystäväni – kiitos kaima! Kesärenkaat vaihdettiin pari päivää ennen matkaa, ja nuo päivät piti ajaa varovaisesti ja miettiä, minne uskaltaa kesäkumeilla ajella, kun Suomessa oli täysi talvi. Sää tiedotuksia seurattiin ennen matkaa, ja viikonloppuna ennen matkaan lähtöä oli

Saksassa vielä pakkasta ja Ruotsissa tiet jäässä. Säällä on suuri merkitys pitkillä ajomatkoilla, mikä kannattaa ottaa huomioon ajoaikaa laskiessa.

Perjantaina tein vielä pikapyrähdyksen junalla Kokkolaan hakemaan yhden matkaan lähtevä koiran. Viikonloppu meni sitten koiria laittaessa, tavaroita hakiessa, autoa pakatessa ja kotiin jäävien koirien hoitoa järjestäessä. Autossa on aina oltava koirille reilusti vettä sekä itselle ruokaa ja juomaa, jos jotain sattuu tai jumiudutaan useiksi tunneiksi moottoritielle. Vuodenaika pitää myös huomioida tarvittavia tavaroita pakatessa. Kaikki pitää muistaa kiinnittää autossa kunnolla niin oman kuin koirien turvallisuuden vuoksi. Tavarat lentävät äkkijarrutuksessa ja voivat vahingoittaa niin ihmisiä kuin koiriakin. Euroopan suurimpien kaupunkien osalta tein paperille reittilistan kuskin lähettyville ja navigaattoriin hain vielä viimeisimmät päivitykset. Aina ennen pitkälle matkalle lähtöä leikitän koiria normaaliakin enemmän.

Maanantaina koirat saapuivat sovittuihin paikkoihin aikataulun mukaisesti. Matkaan lähtö tapahtui eläinlääkärin kautta, jossa koirille annettiin punkki- ja loishäädöt, jotka Englantiin meno vaatii. Tarkalla suunnitelmalla ja ajamisella pääsisimme rajalle niin että ko. asiat

olisivat voimassa. Aikaa pitäisi kulua vähintään 24 tuntia ja enintään 48 tuntia. Vielä kerran tarkistimme kaikkien koirien passit, ettei tarvitsisi turvautua Ranskan pethotelliin. Itseltäni pääsee aina pieni helpotuksen huokaus, kun päästään matkaan, ja tällä kertaa matkassamme olivat Suomen koiramaailman huiput!

Matkaa haluan tehdä jouheasti ja mahdollisimman nopeasti. Pysähdysten määrät ja kestot voivat venyttää matka-aikaa pitkällä matkalla uskomattoman paljon. Pysähdyksiä nopeutti sarjassa tekeminen. Kun toinen otti ensimmäiset koirat lenkille, täytti toinen koirien bokseissa olleet juomakipot jne. Muutenkin pysähdyksissä teimme samalla kertaa kaiken tarvittavan, kuten auton tankkauksen, koirien ulkoilutuksen, juomavesien täytön/ruokien tarjoilun, omat wc-käynnit, ja niin taas matka saattoi jatkua huoletta.

Menemme laivalla Turusta Tukholmaan, josta ajoimme melkein koko matkan moottoritietä Malmöhön ja sieltä siltaa pitkin Kööpenhaminaan. Tämä reitti on nopeampi kuin Helsingborg – Helsingör-lautta jossa on ajoa pikkuteillä ennen moottoritien

alkua. Kööpenhaminasta jatkoimme Tanska – Saksa-lautalle eli menimme lautalla Rödbystä Puttgardeniin, ja lauttamatkan käytimme hyväksi ruokailuun ja pieneen lepo hetkeen. Ajomatka siltoja pitkin tulee samanhintaiseksi kuin lautta, mutta ajomatka on hieman lyhyempi lauttaa käytettäessä, ja tuo sopivan tauon pitkään matkaan.

Saksan läpi ajoimme alkuillasta välttämättä pahimmat ruuhkat, ja reittimme oli Lübeck – Hampuri – Bremen – Dortmund – Bryssel – Calais ja sen vieressä oleva Coquelles, josta Eurotunneli lähti kohti Englannin Folkestonea (<http://www.eurotunnel.com/uk/home/>).

Eurotunnelissa kannattaa ehdottomasti matkustaa yöllä, sillä hinta on todella paljon halvempi kuin päivällä. Jokainen koira maksaa erikseen (46€), ja koiria saa kuljettaa enintään viisi / henkilö. Kaikki koirat tarkastutetaan erillisessä tarkastuspisteessä (mikrosirut, rokotukset, rabiesvasta-ainetestit, mato- ja punkkihäätö). Jos aikaraja ei toteudu (24 – 48 h), ei tsekkauspisteeseen kannata edes mennä. Koira, jonka paperit eivät ole kunnossa, ei pääse matkaan mukaan. Varaudu siihen, että tarkastuspisteessä voi olla useampi bussilasti koiria menossa yli, ja aikaa voi vierähtää odottaessa. Eurotunnelissa ajetaan auto junaan sisälle, ja autossa istuskellaan matkan ajan, joka kestää noin 45 minuuttia. Tunnelissa toimii Wlan, ja aika kannattaa käyttää hyväksi ☺. Junan lastaus ja purku on nopeaa hommaa.

Junasta ulos tullessa sitten taas harjoiteltiin vasemmanpuolista liikennettä. Onneksi navigaattorini muistutti sitä ja huolehti, että liikenneympyrässä lähdin ajamaan oikeaan suuntaan. Itse asiassa vasemman puoleinen liikenne tuntui helpolta ainakin moottoritieillä ja aamuruuhkassa, ja toki sitä olin vuonna 2009 harjoitellut. Lontoon ohitimme ohitustietä

pitkin suuntana Birmingham.

Keskiviikkoamupäivällä saavumme hotellille, mutta hotellin ollessa täysi emme vielä saaneetkaan huonettamme. Käytimme ajan hyväksenne ja kävimme katsomassa ajoreitin hotellilta näyttelypaikalle National Exhibition Centeriin (NEC). Katsomme myös parkkipaikat valmiiksi seuraavaa aamua varten. NEC on todella iso alue, ja parkkipaikalta kuljetaan messualueelle muun

muassa bussilla. Turistina tai pienen koiramäärän kanssa pääsee suoraan messurakennukseen todella kätevästi junalla keskustasta tai monoraililla lentokentältä. Hotellihuonetta odottaessamme käytimme koirat kunnollisella pitkällä lenkillä ja kävimme samalla kaupassa hakemassa evästä näyttelyyn sekä vettä monta isoa kanisteria. Paikallisen veden kovuusaste muuten tekee koirien turkit eri tuntuiseksi. Kaupasta tultuamme emme heti löytäneet hotellia, ja kurvattavaa tuli hieman. Terhi ihmetteli, miten en hermostu moisesta, mutta totesin hymyillen, että mitä se tässä auttaisi, jos vielä hermostuisin. Oikea asenne on matkalla tärkeä.

Saimme hotellin iltapäivällä ja pääsimme purkamaan tavarat ja koirat hotellihuoneeseen. Tarkistin myös auton nesteet valmiiksi kotimatkaa varten. Tässä vaiheessa olisi tehnyt mieli mennä nukkumaan, koska ajoa oli takana jo jokunen tunti maanantaiaamupäivästä keskiviikkopäivään. Mutta nukkumisesta ei ollut toivoakaan, sillä vespät olisivat kehässä heti seuraavana aamuna. Olin tehnyt koirat lähes valmiiksi Suomessa, ja turkkeja oli suojattu matkalla. Turkit olivat kuitenkin matkasta sen verran likaisen tuntuiset, että kaikki kolme vespaa joutuivat vuorollaan pesuun ja föönaukseen. Terhille totesin, että saatuamme koirat valmiiksi maistuisi lasi punaviiniä. Olihan viimeksi nukuttu sunnuntain ja maanantain välisenä yönä. Koirat saatiin kuntoon myöhään illalla, ja katselin niitä kohtuullisen tyytyväisenä. Harmittavasti yksi koirista oli huomattavasti lyhyemmässä turkissa kuin tammikuussa. Onneksi kello on Englannissa pari tuntia vähemmän kuin

Suomessa, joten saimme nukkua muutaman tunnin ennen näyttelyä. Ajoimme aamulla hyvissä ajoin näyttelypaikalle ja pääsimme loistavasti koirien kanssa sisälle. Menen aina mieluummin paikalle ajoissa niin pääsen vaivattomasti parkkiin ja saan koirat sujuvasti sisälle sekä ehdin vielä laittaa rauhassa koirat kuntoon. Olen vuosikautia käynyt näyttelyissä pitkin maailmaa, ja ainoastaan Unkarin Euroopan Voittajannäyttelyssä 2008 ei ajoissa lähteminen auttanut. Mutta eihän sieltä uloskaan meinannut päästä ennen kuin usean tunnin jonotuksen jälkeen. Matkat opettavat paljon, ja joka matkalla oppii uutta. Tällä matkalla opin näyttelyaamuna, että Englannissa tulee auto parkkeerata tarkasti valkoisten viivojen väliin. Jos rengas on viivan päällä, sakko kuulemma heilahtaa. Kiitos ystävällisten koiraihminen vinkin (he olivat edellisenä vuonna saaneet sakon moisesta parkkeeraamisesta).

Koirille on näyttelyssä omat loosipaikat (kuten Messarissa ennen vanhaan), jotka löytyvät koiran numeron perusteella. Saman omistajan koirat ovat vierekkäin, ja koirat pidetään looseissa. Loosipaikat eivät välttämättä ole kehän vieressä. Usein kehän kulmassa on rotoklubien standeja, joista löytyy kaikkea rotuun liittyvää vuokkirakennuksia myöten. Kannattaa

pitää mielessä, että parhaimmat löydöt tekee heti aamusta.

Luokkajärjestys on Englannissa erilainen kuin meillä, ja parhaiten kehän kulkua voi seurata luettelon avulla. Vespoja oli näyttelyyn ilmoitettu 52, entry 63. Entry tarkoittaa ilmoittautumisten, ei koirien määrää, sillä Englannissa koiran voi ilmoittaa useampaan luokkaan.

Topias oli ilmoitettu sekä Junior Special - että

Limit-luokkaan, ja muut vespani kisasivat avoimessa luokassa. Luokan voittajat jatkoivat paras uros/narttu -luokkaan, jossa jaettiin CC ja Res CC. Topias voitti sekä Junior Special - että Limit-luokkaan ja näin paras uros -kehässä oli yksi luokkavoittaja vähemmän. Myös molemmat aikuiset koirani sijoittuvat kovassa luokassa. Englannissa tuomareilla on ensimmäisenä tapana kätellä kilpailuluokan voittajaa. Luokissa viidelle parhaalle jaettiin sijoituksesta pahvilappunen ja kolmelle parhaalle ruusukkeet. Luokkien kolmelle parhaalle koiralle tuomari kirjoitti arvostelun. Tuomarin arvostelun voi lukea näyttelyn jälkeen Englannin merkittävistä koiralehdistä kuten esimerkiksi Dog Worldistä. Osa arvosteluista löytyy myös netistä. Sijoituksen kertova pahvilappunen on Englannissa tapana laittaa koiran loosipaikalla olevalle "hyllylle" ja ruusuke omistajalle rintaan myös ryhmäkehään. Res CC - ja CC-koirat saavat vielä omat ruusukkeensa.

Kehän jälkeen oli mielenkiintoisten keskustelujen aika rodun ihmisten kanssa. Teimme myös hieman ostoksia. Näyttelyn jälkeen illalla matkasimme tyytyväisenä hotellille, huolsimme koirat ja menimme nukkumaan. Seuraava päivä olikin vapaapäivä, ja odottelimme lisää matkakumppaneitamme Suomesta. Aamupäivällä teimme kunnon lenkin koirien kanssa ja illalla menimme osan porukan kanssa syömään juhlistaen ystävämme syntymäpäivää. Lauantaiaamuna veimme skyterrieri Simon (Olivia Spirit of Amerikan Idol) ja Rubyn (Finnsky Jewel) näyttelypaikalle joukkojensa kera. Paluumatkalla ehdimme

käydä hieman ostoksilla, ja kyllä, kaikki autot olivat parkkiruuduissa suorassa! Illalla kävimme koko porukalla syömässä, jonka jälkeen oli vuorossa koirien laittoa viimeistä näyttelypäivää varten sekä tavaroiden pakkaamista.

Sunnuntaina kehässä oli ensin "leijonakuningas" Pertti (Chic Choix Markey Lifar) Ilpon kera ja Heinosten silkkiterrieriteam. Koirien kisatessa pakkasimme hotellilla auton valmiiksi ja lenkitimme koirat vielä kunnolla, koska kotimatka alkaisi illalla näyttelyn jälkeen. Pertti saavutti Englannin muotovalion arvon ollen rotunsa paras. Silkeissä Molly (Curiosity Fine Valentine) oli rotunsa paras ja Anssi (Curiosity Luxury Affair) VSP. Ryhmissä Pertti oli upeasti ryhmän 2. Tuija Verhon ihastuttava mopsi Martta (Tangetoppen Unbreakabl' News) oli upeasi ryhmän 3. Martta matkusti kotiin autossamme.

Kotimatkalle, joka kulki samaa reittiä kuin tullessakin, lähdimme illalla heti ryhmien jälkeen. Folkestonessa Eurotunneliin mennessämme autostamme otettiin näyte analysaattoriin (analysaattori haistelee näytteestä mm. räjähteitä), ja henkilökuntaa hymyilytti kaikenkarvaiset ystävämme. Tuntui heti turvallisemmalta kulkea ko. junalla.

Matkoillamme on aina sääntönä, että väsyneenä ei ole pakko ajaa, vaan silloin vaihdetaan kuskia. Menomatkan ajoin kokonaan, mutta paluumatkalle oli jo suunniteltu, että yöllä yritän nukkua pari tuntia Terhin ajaessa. Olisi hyvä, että jaksaisin ajaa päivällä ruuhkassa jouheasti kotia kohti. Terhi ei ollut aikaisemmin ajanut pakettiautoa eikä vasemman puoleista liikennettä, joten ajoin meidät Ranskaan, josta Terhi pääsi ajamaan turvallisesti yöllä moottoritietä pitkin. Terhiä nauratti yövarustukseni, joka on monen matkan testauksen tulos: huppari päällä ja huppu päässä, toppatakki harteilla ja sen huppu myös päässä (eristää ääntä ja ikkunaan nojatessa ei kylmä siirry), fleece jaloilla, niskatyyny ja silmälaput, jotta vastaan tulijoiden valot eivät häikäise – ja uni maistui... Parin tunnin päästä vaihdoin pirteään kuskiin. Matkallamme oli hyvä sää, eikä isoja ruuhkia tai kolareita ollut. Tämä jo auttoi, että teimme matkaa jouheasti. Matkan ajan on loistavaa, jos joku on netin äärellä, koska aina voi tulla selvitettäviä asioita. Meno- ja paluumatkan olimme yhteydessä muun muassa Carinaan, jolle raportoimme matkan edistymisestä. Carina lähetti meille etukäteen tietoja esimerkiksi säästä (pakkanen) niin tiesimme, mitä olisi odotettavissa. Olimme päässeet ajamaan hyvää vauhtia Pohjoismaiden puolelle, joten teimme pikaisen stopin Tanskassa, jossa kävin läpi pari urosta. Loppumatkasta Ruotsissa kuskia vaihdettiin sitten pariinkin otteeseen. Tämä on usein pitkien matkojen vaikein kohta ajaa ja pysyä hereillä. Ruotsissa tiet olivat osittain jäässä, mutta meillä oli hyvää aikaa ajaa rauhassa. Tiistaiaamuna meille jäi vielä toista tuntia aikaa ennen laivaan tsekkausta. Laivalla uni maistui. Turusta lähdimme kohti Vihtiä, ja koiria tiputettiin tavaroiden kera sovituille paikoille.

Palasimme Suomeen väsyneinä, mutta onnellisina. Saavuttuamme oli ihanaa, että lähes kaikki nelijalkaiset matkalaiset haettiin heti kotiin – ja talvirenkaat vaihdettiin taas alle...

Matka oli onnistuneen yhteistyön tulos. Kiitos loistavasta matkasta Terhi Korhoselle, Carina Kittille, Krista Kittille, Thea Dahlbomille, Hanna Granlundille, Kristina Heinoselle, Pia Saarekselle, Anu Tuomelle, Ilpo Ojalalle sekä Kristina Bergströmille.

Lopuksi muutama muistisääntö pitkille reissuillemme:

- Tärkeää on huoltaa koiria kunnolla ja pitää ne hyvällä fiiliksellä. Vapaa-aika tulisi viettää koirien kanssa oleskellen ja lenkkeillen. Ostokset ja drinkit ovat matkoillamme toissijaisia.
- Hyvällä, iloisella asenteella pärjää pitkälle. Sitruunapussin kanssa ei matkoja usein tehdä/suunnitella.

- Varustaudu, että jotakin voi aina sattua. Tällä kertaa selvisimme ilman yllätyksiä (tosin yhtä yllätystä matkalta odotan vielä hetken aikaa... kirkas valoilmio peltilaatikossa...).

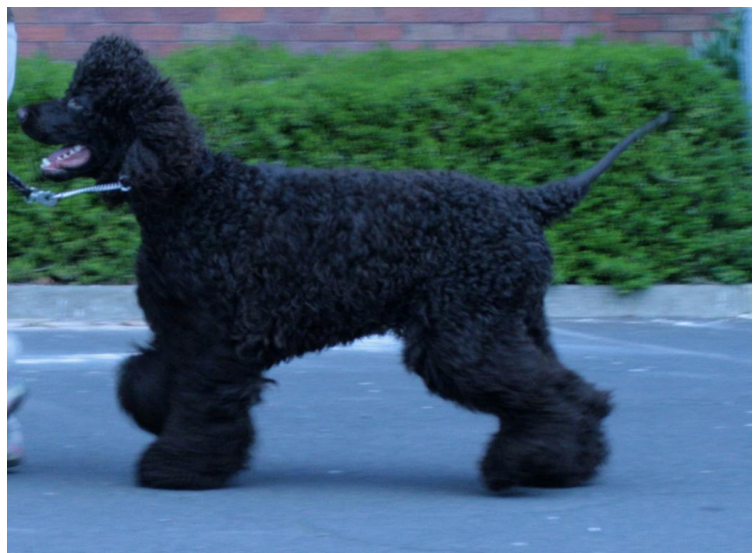
Toivon, että kirjoitukseni antamalla eväillä kokematonkin matkaaja pääsee pitkälle. Aikaa on vielä 294 päivää seuraavaan Crufts näyttelyyn 2012, lähdetäänkö?

© Sari Vottonen Kennel CurlyCo

PS. Matkan jälkeen jäimme jännittyneenä odottamaan arvosteluja, ja odotuksemme palkittiin seuraavasti:

25/03/2011 10:46:05 at 14.34 Irish Water Spaniels

1 Vottonen's Curlyco Our North Star, this is a very appealing chap, quite eye-catching & shown to advantage, he is just grand to go over, loved his head, big nose, clean cheeks, arched reachy neck into well angulated shoulders, he has depth & spring of rib & width of brisket, firm topline, short strong loin, well set tail, excellent bone & clean, masculine muscular body, super coat, mature driving action which is just a pleasure to watch. Just needs a touch maturity to be in the winners enclosure.

Kirjoitettu 2011 SUKOKA Ry(Suomen koirankasvattajat Ry).n lehteen, julkaistu myös muissa julkaisuissa.